

HET KUIKENDRAMA

HET KUIKENDRAMA
Cees van Waardhuizen

“Een kuiken is niet uit zichzelf ééndagskuiken; het zijn mensen die na een dag een einde maken aan zijn leven. Heet je hond dan ben je huisdier, heet je varken, ben je productiedier en mogen ze dingen met je doen die bij een hond verboden zijn ...”

Marjan Slob (Denker des Vaderlands)

Cees van Waardhuizen

ISBN: 9789464925050

Omslagontwerp: *ceesvwART*

Illustraties: *ceesvwART*

Copyright © 2023 cees van waardhuizen

Uitgeverij: Brave New Books

Reeds eerder verscheen:

Het varken, het meisje en het joch
een coronasprookje voor jong en oud
2021

www.ceesvw.nl

VOORAF

- *“Piep, Piep, piep” klinkt het uit de eieren, waar op de witte leghorn drie weken gebroed heeft. “Tok, tok” antwoordt de kip en keert ze heel voorzichtig om. Haar taak is nu weldra volbracht, want als de nacht vol zwoele lentewarmte aanbreekt, openen zich de schalen en kruipen de kuikentjes uit de nauwe gevangenis. Ze verdwijnen onder het dichte, zachte borstdons van moeder en drogen de natte lijfjes en als de morgen gloort, kijken elf paar heldere, zwarte oogjes de wereld in ...”* - schrijft H.E. Kuyman in het prachtig geïllustreerde boek *'De Boerderij'*, dat in 1936 werd uitgegeven.

In *'Het Kuikendrama'* - dat zich afspeelt in het jaar 2023 - maakt een meisje de lezer deelgenoot van een geheel andere leefwereld, waarin respect en mededogen voor het dier uit pure hebzucht is ingewisseld voor een ordinair *verdienmodel* ...

Cees van Waardhuizen

Het visioen ...

1. DE BOODSCHAP

Angstig drukte het meisje haar gezicht in de jas van haar moeder en gluurde vanuit deze voor haar zo veilige plek naar de preekstoel, waar de voorganger zojuist zijn openingsgebed met een krachtig *'amen'* had beëindigd. Haar moeder sloeg een arm om haar schouder en toen het meisje oogcontact probeerde te maken met haar moeder, zag ze dat de ogen van haar moeder nog steeds gesloten waren. Ze begreep zelf niet waarom deze man met zijn gitzwarte haar en zijn staalblauwe ogen, haar van jongs af aan met zijn woorden zo van streek kon maken.

Deze zondagmorgen was de boodschap van het gebed van de voorganger doordrongen van *'het einde der tijden'* en tijdens het bidden had de voorganger met luide stem door het kerkgebouw geroepen: *“Onthoud het volgende goed: wanneer de laatste dagen van deze wereld aanbreken, komen er zware tijden. De mensen zullen egoïstisch zijn en op geld belust, verwaand en hoogmoedig, anderen beledigen ...”*

Bij het woord *'beledigen'* moest het meisje direct denken aan het briefje dat ze vorige week op school bij de kapstok in haar jaszak had aangetroffen, waarin haar met schots en scheve blokletters en een primitief getekend poppetje - dat één arm miste - duidelijk gemaakt werd, dat ze op een *zombie* leek. Ook hier begreep ze niets van. Ja, ze was het langste meisje van de klas en dat viel vooral op tijdens de gymlessen, wanneer de kinderen uit haar klas een rij moesten vormen voor een sprong over de bok. Ze had haar haar in een opwelling groen laten verven, en dat was natuurlijk behoorlijk

extreem vergeleken bij de gangbare haardracht van haar klasgenootjes, maar ze had ook grote helderblauwe ogen en daar was ze best wel trots op.

Inmiddels was de voorganger - als inleiding op zijn preek - begonnen met het lezen van een gedeelte uit de bijbel, waarin de schrijver van dit Bijbelboek verslag doet van een visioen, dat hij op een eiland kreeg. En het meisje hoorde de voorganger zeggen: *“Maar niemand in de hemel, op aarde of onder de aarde was in staat de boekrol te openen en te lezen. Ik brak in tranen uit, omdat niemand in staat was de boekrol te openen of te lezen ... Toen zag ik een lam staan. Het lam leek geslacht. Het had zeven hoorns en zeven ogen en het lam kwam naar voren en nam de boekrol aan ...”* Het meisje hoorde de voorganger hierna zeggen, dat na het openen van de boekrol er achtereenvolgens een wit paard; een rood paard; een zwart paard en tenslotte een groen paard verscheen. De paarden werden bestegen door berijders, die allen een speciale opdracht op aarde moesten vervullen. En nadat de ruiters hun taken hadden verricht, eindigde het Bijbelgedeelte met: *“Er volgde een zware aardbeving; de zon werd zwart en de maan werd helemaal rood, als bloed. De sterren van de hemel vielen op aarde neer als vijgen die door een stormwind van de boom worden geschud. Het uitspansel verdween als een stuk papier dat wordt opgerold, en alle bergen en eilanden werden van hun plaats gerukt ...”* Het meisje voelde wel aan, dat de voorganger ook deze zondag geen opwekkende boodschap voor zijn toehoorders in zijn studeerkamer voorbereid had ...

De gedachten van het meisje dwaalden regelmatig af, waardoor ze de uitleg van de betekenis van het visioen door de voorganger volledig had gemist. Ze droomde voortdurend weg en probeerde onder-

tussen een onderwerp voor haar spreekbeurt - die ze binnenkort moest houden - te bedenken.

Halverwege de preek citeerde de voorganger - helder articulerend - een profetische tekst, waarvan de woorden haar wel troostvol in de oren klonken: *"... Hoe dikwijls heb ik uw kinderen niet willen verzamelen, zoals een hen haar kuikens verzamelt onder haar vleugels ..."*

Het meisje veerde op: deze laatste boodschap bracht haar op een idee voor haar spreekbeurt. In de gemeente waar ze woonde, bevond zich namelijk een groot aantal pluimveebedrijven. Ze zou haar spreekbeurt houden over *het kuiken*. Met dit onderwerp zou ze zeker kunnen scoren bij de kinderen uit haar klas, die haar na afloop van haar spreekbeurt een cijfer mochten geven. In haar klas zaten verschillende jongens en meisjes van wie de ouders werkzaam waren in de pluimveesector. Het verwonderde haar dat geen van deze kinderen op het idee was gekomen om hun spreekbeurt over pluimvee te houden en hoewel ze zelf nog nooit had rondgekeken in zo'n pluimveebedrijf, vermoedde ze dat hier genoeg interessants over te vertellen was en via *Wikipedia* zou ze enorm veel informatie over het kuiken kunnen verzamelen.

Plotseling stootte haar moeder haar aan. De voorganger had zijn preek beëindigd en deelde na het zingen van het slotlied nog mede, dat er de komende woensdag een *biddag voor het gewas* gehouden zou worden. En hij riep de kerkgangers op om deze speciale dienst toch vooral bij te wonen om Gods zegen af te smeken voor het welslagen van de oogst; en de voorganger benadrukte dat deze *bidstond* niet alleen gehouden werd om te bidden voor goede opbrengsten van de akker- en tuinbouw, maar dat er deze woensdag ook gebeden

mocht worden voor de instandhouding van de pluimvee- en veeteeltsector, die beide momenteel zo onder grote druk stonden door de voorgenomen stikstofmaatregelen van de regering.

Om zijn oproep nog meer kracht bij te zetten, wees de voorganger zijn toehoorders er in dit verband nog op, dat Noach - na het verlaten van de ark, nadat het land weer droog was gevallen - de volgende woorden uit de hemel had horen nederdalen: *"...alle dieren zullen opschrikken als ze jullie zien, de dieren op het land, de vogels in de lucht, de vissen in de zee. Ik heb ze in jullie macht gegeven ..."*

Bij het verlaten van de kerk keek het meisje naar haar moeder, die zwijgend naast haar liep. En het meisje vroeg zich af: *'Wat gaat er na het horen van deze boodschap in 's hemelsnaam in het hoofd van mijn moeder om?'*

2. DE MOEDER

De moeder van het meisje liep zwijgend naast haar dochter. Ze begreep eigenlijk niet goed waarom ze nog steeds de kerkdiensten van deze voorganger bezocht, en waarom ze haar dochter iedere zondag weer meenam naar dit sobere kerkgebouw met zijn strakke bruine banken. Iedere zondagmorgen kwam ze min of meer gedeprimeerd thuis en ze had gemerkt, dat de door deze voorganger verkondigde boodschap haar dochter zichtbaar ook geen goed deed. Ze nam zich voor om komende woensdag de speciale *bidstond* aan haar voorbij te laten gaan.

Natuurlijk wist ze wel waarom ze iedere zondag nog steeds met haar dochter plaatsnam in de kerkbanken van dit kerkgebouw ...

Op een mooie zomeravond was ze hem bij een fietsenrek in het winkelcentrum tegengekomen. Hij had haar aangesproken en kort daarna zaten ze op een terrasje geanimeerd met elkaar te praten. Ze vertelde hem dat ze als verpleegkundige werkzaam was in een ziekenhuis, en hij bleek chauffeur te zijn bij een groot bedrijf, dat door het hele land asbest verwijderde. Ondanks het feit dat hij negen jaar ouder was, klikte het duidelijk tussen hen en na een paar weken had hij haar gevraagd, om op zondag mee te gaan naar een kerkdienst van zijn kerk-gemeenschap.

Dit was even slikken voor haar. De vrouwen en meisjes die de kerkdienst bezochten, droegen allen een hoofddeksel en ook zij had haar hoofd bedekt met een hoedje, dat een van zijn zussen haar spontaan had meegegeven. Het was een fijn gezin en ze voelde zich er al snel thuis. Het was een feest om na de kerkdiensten met zijn broers en zussen

gezelschapsspelletjes te spelen. Deze gezelligheid kende ze van huis uit niet; haar ouders waren gescheiden toen ze nog maar een jong meisje was, en broers of zussen had ze niet. Haar moeder was enige jaren geleden overleden, en van haar vader had ze al jarenlang niets meer gehoord.

Ze vond de preken wel erg langdradig en mistroostig van toon, en omdat ze buitenkerkelijk was opgevoed, begreep ze niet waarom de voorganger zijn toehoorders eerst krachtig opriep om zich te bekeren, maar hen direct hierna duidelijk maakte, dat *'het zich bekeren'* niet voor iedereen was weggelegd, en om dit te bekrachtigen riep de voorganger bijna iedere zondag weer met een indringend stemgeluid door het kerkgebouw: *'Want velen zijn geroepen, maar slechts weinigen zijn uitverkoren!'* Ze had niet eens de moeite genomen om na de kerkdiensten tijdens het koffie drinken er vragen over te stellen, omdat het in zijn gezin niet de gewoonte was om de boodschap van de preek na afloop van de zondagdienst met elkaar te bespreken.

Ze waren getrouwd en kregen al snel een dochtertje. Hij was een fijne meelevende echtgenoot voor haar en een geweldige vader voor hun dochter, die op school goed mee kon komen.

Haar man deed tijdens het avondeten altijd verslag van zijn werkzaamheden van die dag, waardoor ze zich betrokken voelde bij zijn risicovolle werk als *asbestsaneerder*. Hij verdiende een goed salaris, waar ze prima van rond konden komen en toen hun dochter overging naar groep 7 van de basisschool, besloot ze om weer parttime als verpleegkundige te gaan werken. De dagen die ze niet in het ziekenhuis werkte, was ze thuis vaak aan het tekenen of

Een opvallende verschijning ...

schilderen in haar atelier, dat haar man voor haar gemaakt had in de schuur achterin hun grote tuin. Ze was zich in de loop van de tijd wat excentrieker gaan kleden en werd hierdoor - met haar kleurige hoofddoeken en wijd vallende kleding - een opvallende verschijning tussen de over het algemeen stemmig geklede kerkgangers. Haar schoonvader had wel eens gekscherend tegen haar gezegd: *'Je kunt zo wel uit een Bijbelverhaal zijn weggelopen ...'*

Tijdens de boerenprotesten tegen het stikstof-beleid van de regering werd haar man in het weekend opgeroepen om asbest, dat 's nachts door protesterende boeren op de snelweg was gedumpt, te verwijderen. Vóór hij het huis verliet, had ze hem nog met klem aangeraden om zijn speciale werkkleding op te halen bij zijn bedrijf. Hij had geprobeerd haar gerust te stellen door te zeggen, dat het nooit grote hoeveelheden asbest konden zijn. Naderhand hoorde ze van haar man dat het verwijderen van het asbest in eerste instantie onmogelijk werd gemaakt door een aantal boeren, die met hun tractoren de snelweg hadden geblokkeerd. Pas na ingrijpen van de politie wist hij met zijn collega's het gedumpte afval van de snelweg te verwijderen.

Enkele maanden later viel het haar dochter als eerste op dat haar vader zoveel moest hoesten. Het hoesten verergerde met de dag en na een consult bij de huisarts, werd haar man doorverwezen naar het ziekenhuis.

Ze was met hem meegegaan en zag zijn gezicht wit wegtrekken toen de longspecialist hem mededeelde dat er tijdens de scan asbestkanker was geconstateerd. Hierna ging hij snel achteruit en de chemobehandelingen leken zijn gezondheid

alleen maar verder aan te tasten, en hij belandde uiteindelijk aan de beademing in het ziekenhuis. Na verloop van tijd mocht hij op zijn verzoek naar huis, waar ze hem liefdevol verzorgde en geen moment van zijn ziekbed week, en waar hij na enkele maanden in haar armen stierf.

Ze was intens verdrietig en gelijktijdig was ze strijdbaar en ze vroeg zich wanhopig af: *'Welke schoften hebben mijn man dit aangedaan?'* Na de begrafenis nam ze direct contact op met de politie en eiste dat ze aanwezig mocht zijn bij de rechtszaak, waar de boeren die het afval gedumpt hadden, werden berecht. Ze had inmiddels vernomen van een vriendin die advocaat was, dat er een jarenlange celstraf op het dumpen van asbest stond. Ze hoorde weken niets en toen ze weer verscheen op het politiebureau, werd haar door een van de rechercheurs doodleuk medegedeeld dat de daders nog steeds niet achterhaald waren, en dat niet te bewijzen was, dat de asbestdumping van de boeren de doodsoorzaak van haar man was geweest, omdat haar man al vijfendertig jaar in de asbestsanering werkzaam was geweest, waardoor het meer voor de hand zou liggen dat haar man elders zijn asbestkanker had opgelopen ...

Hoewel haar vriendin haar nog had aangespoord om het hoger op te zoeken, om alsnog een aanklacht in te dienen, had ze het er bij gelaten. Ze had haar leven weer - zo goed en zo kwaad als het ging - opgepakt en was fulltime in het ziekenhuis gaan werken.

Het verdriet door het gemis van haar man bleef aan haar knagen, en als ze 's zondags in de kerkbank zat en haar dochter vleide haar hoofd tegen haar schouder, sloot ze haar ogen en had ze even het gevoel dat hij weer naast haar zat. Ook

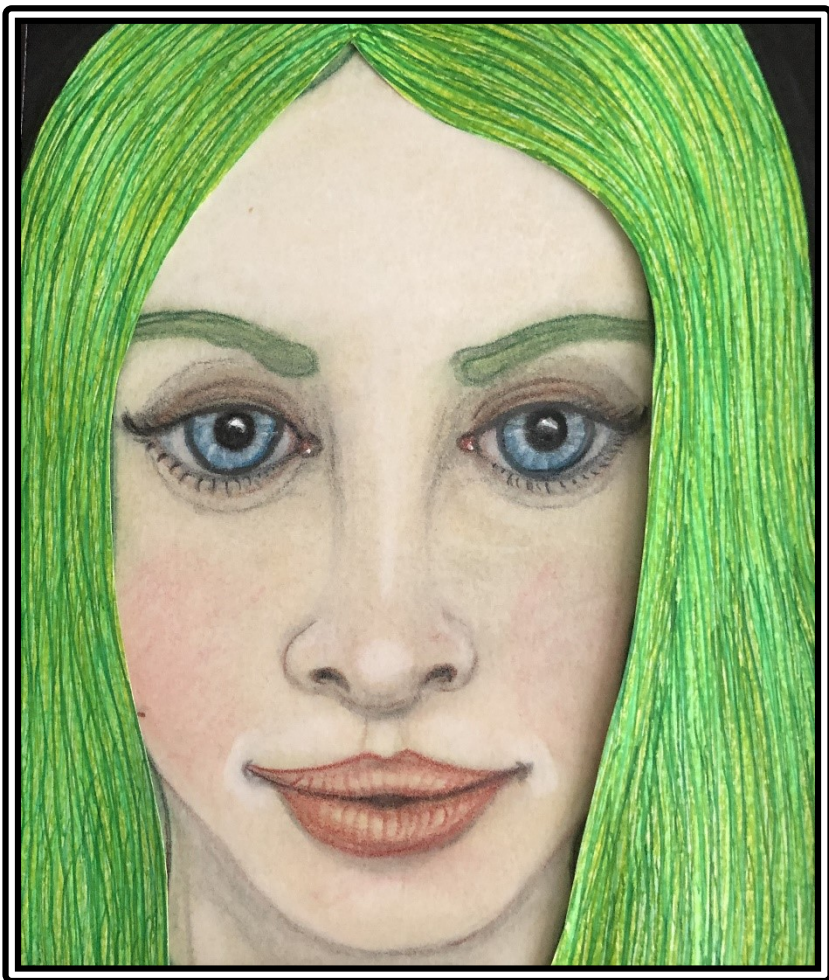
wilde ze haar schoonfamilie niet teleurstellen en de liefdevolle band met haar schoonouders beslist niet verbreken door hun geloofsgemeenschap de rug toe te keren. Ze wist ook dat haar dochter zielsveel van haar opa en oma hield, die beiden eveneens gebukt gingen onder het grote verdriet door het verlies van hun geliefde zoon ...

3. HET MEISJE

Toen op maandagmorgen de juf tijdens het kringgesprek aan het meisje vroeg, of ze al wist waar ze haar spreekbeurt over wilde houden, antwoordde ze - zonder enige aarzeling in haar stem - dat ze er voor gekozen had om het te hebben over '*het kuiken*'. De juf vond het een uitstekende keuze, maar waarschuwde haar er wel voor dat er nogal wat '*kenners*' in de klas zaten, waarvan de ouders een kuikenbroederij bezaten, en zij hadden waarschijnlijk wel een paar pittige vragen voor haar in petto.

Nog diezelfde avond zat het meisje op haar zolderkamer achter haar laptop, en belandde al snel op de *Wikipediasite*, en nadat ze het woord '*kuiken*' had ingetypt, werd ze verwezen naar de *kuikenbroederij* en vlak daaronder las ze de link '*kuikendoden*'. Nieuwsgierig klikte ze het woord aan en werd onmiddellijk al lezend de tekst in gezogen: '*Het kuikendoden is een slachtproces in de moderne intensieve pluimveehouderij waarbij pasgeboren mannelijke ééndagshaantjes worden gedood omdat ze economisch niet rendabel zijn en daarom nutteloos.*'

Het meisje stopte even met lezen om de tekst goed op haar in te kunnen laten werken. Ze keek uit haar slaapkamerraam en hoorde het getjilp van een mussenpaartje dat onder een van de dakpannen langs de dakgoot een nestje had gebouwd. Gelijktijdig vroeg ze zich af of ze wel het juiste onderwerp voor haar spreekbeurt had gekozen, maar ze hield zichzelf voor dat het *kuikendoden* wellicht niet in de kuikenbroederijen in haar regio zou plaatsvinden, en las verder: '*In alle sectoren van de industriële eierproductie (legbatterij-, scharrel-,*

Het meisje kon haar ogen haast niet geloven ...

vrije-uitloop- en biologische eieren) wordt in de broederijen met kuikendoden gewerkt. 'Weer stopte ze met lezen en nu hoorde ze heel duidelijk door haar open slaapkamerraam de jonge musjes piepen die op dat moment gevoerd werden. Ze realiseerde zich nu dat dit geen vrolijke spreekbeurt werd, en begon het vervolg van de tekst te lezen:

'Wereldwijd worden er in de eierindustrie jaarlijks ongeveer 7 miljard mannetjeskuikens gedood. Omdat mannelijke kippen (hanen) geen eieren leggen en er slechts een beperkt aantal hanen nodig is om in fokprogramma's eieren te bevruchten, worden verreweg de meeste haantjes in de eierproductie als overbodig beschouwd en meestal kort nadat ze gesekst zijn gedood, vaak op dezelfde dag als ze uit het ei zijn gekomen; vandaar ééndagskuiken en ééndagshaantje.'

Het woord *gesekst* riep vraagtekens bij haar op, en ze vroeg zich af wat ze zich hierbij moest voorstellen. Ze verliet de link van het *kuikendoden* en klikte het woord *kuikensekser* aan en las: *'We heten u van harte welkom op de site van de MEK. MEK staat voor Maatschap Europese Kuikenseksters, een maatschap van ongeveer 30 zelfstandige, enthousiaste, serieus met hun werk bezig zijnde kuikenseksters.'* Het meisje kon haar ogen haast niet geloven en las verder: *'De maatschap is opgericht per 1 januari 2000. Voorheen waren wij verenigd in de NSV, de Nederlandse Seksters Vereniging. Het doel van de maatschap is de uitoefening van het beroep van kuikenseksen in Nederland en hierbuiten. Wij kunnen voor u zowel de cloaca als de vleugelbare kuikens op geslacht bepalen. Dit zowel voor de leg- als voor de slachtsector. Wilt u ook gebruik maken van onze diensten of heeft u een andere vraag, laat het ons dan weten door middel*

van het invullen van het contactformulier. We zullen zo spoedig mogelijk op uw vraag reageren. Met vriendelijke groeten, alle kuikenseksers van de MEK.'

Onder deze tekst was een foto geplaatst, waarop vijftien kuikenseksers het meisje lachend aankeken en op de laatste pagina van de site stonden foto's van het cloaca seksen en het vleugel seksen. Ze had geen flauw idee wat een *cloaca* precies inhield en beseftte dat ze dit wel moest weten en typte daarom het woord in en las: *'Hanen zijn een symbool van mannelijkheid, maar gek genoeg hebben ze geen penis. Hun geslachtsdeel zijn ze ongeveer een miljoen jaar geleden kwijt geraakt. Er resteert nog slechts een rudimentaire vorm, die alleen de eerste drie dagen na de geboorte zichtbaar is. Een vruchtbare haan brengt zijn zaadcellen via de cloaca - het veelzijdige gaatje van zowel de mannelijke als de vrouwelijke kip - in de cloaca van de hen, waar ze vervolgens richting de eierdooier in de eileider gaan.'*

Het meisje keek wanhopig naar het plafond en verzuchtte: 'Waar ben ik in 's hemelsnaam aan begonnen'. Ze hoorde haar moeder roepen dat het bedtijd was, verliet de *Wikipediasite* en sloot haar laptop af en dacht: 'Wordt vervolgd ...'